

Hồi thứ chín mươi bảy

Dùng Ngũ Long Lệnh hãm Thái Hậu

Công chúa cười khanh khách đứng dậy nói:

- Được rồi! Vậy ca ca dìu tiểu muội đưa về phòng. Tiểu muội bị đòn đau quá không đi được nữa.

Vì Tiểu Bảo đáp:

- Ta không dìu.

Công chúa vịn vào tường từ từ bước ra, miệng hỏi:

- Hảo Quế Tử! Ngày mai lại đến chơi nữa, được không?

Đột nhiên chân trái nàng khụy xuống. Vì Tiểu Bảo vội đỡ lấy người nàng. Công chúa nói:

- Phiên ca ca kêu dùm hai tên thái giám đỡ tiểu muội về phòng.

Vì Tiểu Bảo nghĩ bụng:

- Nếu kêu thái giám e rằng động tới Thái Hậu. Mụ mà tra ra công chúa bị thương tất mình phải tội chết chém.

Gã liền đỡ công chúa dậy, nói:

- Để ta dìu ngươi về phòng là xong.

Công chúa cười đáp:

- Hảo Quế Tử! Đa tạ đại ca!

Nàng dựa vào vai gã đi về phía tây. Chỗ ở của Công chúa tại mé tây cung Từ Ninh, cạnh cung Thọ Khang. Hai người chậm chạp đi gần đến cung Từ Ninh. Vì Tiểu Bảo nghĩ tới Thái Hậu lại sợ run lên. Gã chỉ mong đưa công chúa về là lập tức trở gót chạy liền. Hai người đang đi trên dãy hành lang, đột nhiên công chúa thối hơi vào tai Vì Tiểu Bảo. Gã đỏ mặt nói:

- Không!... Đừng làm thế..

Công chúa hỏi:

- Tại sao? Ta có đánh ngươi đâu?

Nàng nói rồi khẽ ngoạm vào tai trái gã, thò đầu lưỡi ra mà liếm nhẹ nhàng. Vi Tiểu Bảo thấy buồn, tê tê khó chịu, gất:

- Người mà cắn ta đau thì vĩnh viễn ta không trông mặt người nữa. Đại trượng phu nhất ngôn ký xuất, tứ mã nan truy.

Công chúa định cắn đứt tai trái gã nhưng nghe gã nói câu này không dám cắn nữa, chỉ bật lên tròng cười khanh khách. Nàng làm cho Vi Tiểu Bảo mặt đỏ tía tai, toàn thân mềm nhũn. Vi Tiểu Bảo đỡ công chúa vào đến tận tâm cung, liền xoay mình bỏ đi. Công chúa nói:

- Người vào đây! Ta cho người xem cái này hay lắm.

Trong cung Kiến Ninh hiện có bốn tên thái giám châu chực, bên ngoài cũng có bốn ả cung nữ đứng bên cửa chờ đợi. Vi Tiểu Bảo không dám can rờ, đành phải tiến vào. Công chúa nắm tay gã tiến thẳng vào phòng ngủ. Hai tên cung nữ đi theo. Chúng cầm khăn tay đắp nước nóng đưa cho công chúa rửa mặt. Công chúa cầm tám khăn tay đưa cho Vi Tiểu Bảo. Vi Tiểu Bảo đón lấy lau mồ hôi trên mặt. Hai cung nữ thấy công chúa phá lệ, đối đãi với tên tiểu thái giám này một cách cung kính, còn có phần hơn cả đối với Thái Hậu và Hoàng Thượng. Đồng thời chúng lại thấy tên thái giám này thản nhiên tiếp nhận một cách rất vô lễ. Chúng kinh ngạc thộn ra mặt. Công chúa ngó thấy trợn mắt quát:

- Có gì mà coi?

Hai tên cung nữ vâng dạ luôn miệng rồi khom lưng lui ra nhưng đã chậm một chút. Công chúa vươn tay móc mắt một tên cung nữ đứng gần hơn. ả này né tránh đồng thời rú lên một tiếng thê thảm. Tuy tròng mắt chưa bị lòi ra, nhưng mặt ả đầy máu tươi từ trán tới cằm. Hai tên cung nữ sợ hết hồn, hốt hoảng lui ra. Công chúa cười nói:

- Người coi đó! Những tên nô tài này chỉ biết ngoác miệng ra năn nỉ xin tha thì còn thú vị gì nữa?

Vi Tiểu Bảo thấy công chúa ra tay tàn độc không khỏi nghĩ thầm:

- ả này hung ác chẳng kém gì mẫu thân. Ta phải nhanh chóng tìm cách thoát thân sớm đi là hơn.

Gã liền nói:

- Công chúa! Hoàng Thượng sai ta đi làm một công việc gấp. Vậy ta xin cáo từ.

Công chúa hỏi:

- Làm gì mà vội thế?

Rồi nàng xoay tay đóng cửa cài then lại. Vi Tiểu Bảo trống ngực đánh thình thình, tự hỏi:

- Không hiểu thị muốn giở trò quỷ quái gì?

Lại nghe công chúa cười nói:

- Ta làm chủ đã 15 năm, để cho kẻ khác hầu hạ mãi chán lắm rồi. Bữa nay chúng ta thay bậc đổi ngôi. Người lên làm chủ nhân, ta xuống làm tôi mọi.

Vi Tiểu Bảo xua loạn hai tay lên vội nói:

- Không được! Không được! Nô tài làm gì có phước phận như vậy.

Công chúa sa sầm nét mặt hỏi:

- Người không chịu ưng ư? Ta mà la lên là người vô lễ đánh ta đến mình mảy sưng vù, xanh xám là người mất mạng đó.

Rồi bỗng nàng la lên:

- úi chao! Đau đến chết người!

Vi Tiểu Bảo lạy như tể sao, năn nỉ:

- Đừng la! Đừng la! Nô tài nghe lời công chúa thế là xong.

Nơi đây là tâm cung của công chúa. Bên ngoài thái giám, cung nữ đứng châu chực rất đông. Nàng chỉ kêu thêm mấy tiếng nữa thôi là lập tức có nhiều người ủa vào, chứ không phải như căn phòng tỷ võ, bốn bề không có một bóng người. Công chúa mỉm cười nói:

- Gã dê tiện này! Ta nói tử tế mà người lại không nghe. Đúng là rượu mời không uống lại đi uống rượu phạt.

Vi Tiểu Bảo lẩm bẩm:

- Chính người mới là quân dê tiện. Làm chủ không muốn mà lại muốn làm kẻ tôi đòi.

Bỗng thấy công chúa co một đầu gối lại, kính cẩn nhìn Vi Tiểu Bảo vấn an, nàng nói:

- Quế lão gia! Mời lão gia đi nghỉ! Nô tài châu chực伺候 áo.

Vi Tiểu Bảo háng giọng đáp:

- Ta không nghỉ! Hãy bóp chân cho ta!

Công chúa vâng dạ, ngồi ngay xuống đất kéo thẳng chân phải của Vi Tiểu Bảo ra, gác lên đùi mình, nhẹ nhàng nắn bóp. Nàng để ý cẩn thận để khỏi chạm vào các vết thương trên người gã. Vi Tiểu Bảo cất tiếng khen:

- Hảo nô tài! Người hầu hạ khéo lắm!

Gã đưa tay véo má nàng một cái. Công chúa ra chiều thích thú:

- Chủ nhân quá khen rồi!

Nàng cởi giày gã ra bóp bàn chân. Tiếp theo nàng cởi nốt giày chân trái của gã rồi nói:

- Quế lão gia! Xin lão gia lên giường nằm để nô tài đấm lưng cho!

Vì Tiểu Bảo được công chúa nắn bóp rất dễ chịu, bụng bảo dạ:

- Con nha đầu này chưa thoả mãn nghề làm tôi mọi, tất thị chẳng chịu buông tha mình.

Gã liền lên giường nằm. Mũi người thấy mùi u hương phảng phất từng hồi, gã bụng bảo dạ:

- Giường nằm của con này rất sang trọng Chăn đệm của bọn dĩ điểm trong Lệ Xuân Viện cũng chẳng thể lịch sự được như thế này.

Công chúa kéo tám chăn mỏng đắp lên người gã rồi nhẹ nhàng đấm lưng. Vì Tiểu Bảo đang ngây ngất trong vai chủ nhân bỗng nghe bên ngoài có tiếng xôn xao cùng tiếng hô:

- Thánh giá Hoàng Hậu đã tới!

Vì Tiểu Bảo chẳng còn hồn vía nào nữa, hốt hoảng toan bò dậy. Công chúa cũng lộ vẻ khẩn trương, cất giọng run run nói:

- Không kịp nữa rồi! Người chui vào chăn đi và đừng có nhúc nhích!

Vì Tiểu Bảo rút cổ chui vào trong chăn. Gã vẫn nghe có tiếng người gõ cửa sợ quá còn thiếu nước ngất đi.

Công chúa vội buông màn xuống rồi xoay mình ra rút then mở cửa. Thái Hậu bước vào hỏi ngay:

- Đang giữa ban ngày ban mặt thế này mà đóng cửa cài then làm gì?

Công chúa cười đáp:

- Hải nhi mệt quá, muốn ngủ một lúc. Mẫu Hậu! Bữa nay mẫu hậu có vẻ khá rồi.

Thái Hậu ngồi xuống hỏi:

- Người ngrich ngợm gì mà mặt mũi xanh lét?

Công chúa đáp:

- Hải nhi thấy trong mình mệt quá!

Thái Hậu cúi xuống thấy đôi giày của Vì Tiểu Bảo, lại thấy trong màn lay động, biết có điều khác lạ liền quay ra bảo cung nữ và tên thái giám:

Các người hãy lui ra ngoài kia chờ đợi!

Bà chờ bọn chúng rút lui rồi bảo công chúa:

Người hãy đóng cửa, cài then lại!

Công chúa cười hỏi:

Mẫu Hậu cũng muốn chơi trò cổ quái gì chăng?

Nàng theo lời ra đóng cửa, cài then lại rồi ngó theo mục quang của Thái Hậu, biết là đôi giày của Vi Tiểu Bảo đã khiến cho mẫu thân sinh lòng ngờ vực. Công chúa biến đổi sắc mặt, gượng cười nói:

- Hài nhi muốn cải dạng nam trang để mẫu hậu xem có ngộ không?

Thái Hậu lạnh lùng đáp:

- Để ta xem thằng nhỏ nằm trên giường kia có ngộ không đã!

Bà liền đứng dậy đi tới trước giường. Công chúa cả kinh, vội kéo tay Thái Hậu, la lên:

_Mẫu Hậu!.. Hài nhi đùa giỡn với gã một chút..

Nàng chưa dứt lời, tay trái Thái Hậu đã hất mạnh một cái đẩy nàng ra xa mấy bước. Thái Hậu liền vén màn, mở chăn, túm lấy cổ áo Vi Tiểu Bảo xách hẳn lên. Vi Tiểu Bảo mặt hướng vào trong, không dám quay đầu ra nhìn Thái Hậu. Gã sợ quá, toàn thân run bần bật. Công chúa lại la lên:

- Mẫu Hậu! đây là tên tiểu thái giám được mà được Hoàng Đế ca ca rất sủng ái. Mẫu Hậu đừng gia hại gã..

Thái Hậu hừ lên một tiếng nghĩ bụng:

- Con gái mình đã dần dần lớn khôn, có thể mỗi tình bắt đầu chớm nở, dù y có giấu trong giùng nằm thì bất quá cũng chỉ là một trò giỡn cợt trá hình loan phụng, chứ chưa đáng kể là chuyện tày đình.

Bà xoay tay cho mặt Vi Tiểu Bảo hướng ra ngoài rồi tát cho hai cái. Miệng lớn tiếng quát:

- Mi khôn hồn thì cút ngay! Nếu ta còn thấy mi tới đây léo hánh tới đây quẩn quít với công chúa thì..

Đột nhiên bà nhìn rõ mặt Vi Tiểu Bảo, vội hỏi:

- Mi.. Mi đấy ư?

Vi Tiểu Bảo quay lại ấp úng đáp:

- Không.. không phải nô.. tài..

Gã đập mấy tiếng chẳng ăn nhập vào đầu cả. Lúc này gã khiếp sợ cuồng cuồng, chẳng còn biết ăn nói làm sao nữa. Thái Hậu nắm chặt lấy gáy gã, thung thủng nói:

- Thiên đàng có nẻo mi không tới, địa ngục không đường dẫn xác vào. Mi vô lễ với công chúa, bữa nay đừng oán hận ta.

Công chúa xen vào:

- Hải nhi bảo gã đến đây đây, Mẫu Hậu không nên trách phạt gã vì gã chẳng có tội gì..

Tay trái Thái Hậu khê đập vào đầu Vi Tiểu Bảo, tay phải vận kinh lực toan phóng chưởng đánh xuống. Vi Tiểu Bảo tiên liệu mình không còn cách nào thoát được, trong lúc nguy cấp, gã chợt nhớ tới chiêu "Địch Thanh hàng câu" của Hồng giáo chủ truyền thụ, liền xoay hai tay đưa vào bụng của Thái Hậu. Thái Hậu giật mình kinh hãi vội hóp bụng lại, quát mắng:

- Quân nô tài khốn kiếp! Thế là mi không muốn sống nữa!

Vi Tiểu Bảo tỳ hai chân vào cạnh giường nhảy vọt lên, lộn mình đi một vòng, cười lên cổ Thái Hậu. Hai ngón tay trở gã chỉ vào mắt bà, ngón tay cái dè lên huyết thái dương, gã la lớn:

- Mụ mà nhúc nhích một cái là ta móc tròng mắt mụ ra ngay lập tức!

Chiêu này gã chưa luyện thành thực, khó lòng thi triển được. May là gã đang đứng trên giường còn Thái Hậu lại đang đứng dưới đất. Một người ở trên cao, một người ở dưới thấp nên gã lộn ngược người dễ dàng và chụp ngay được huyết đạo để móc mắt đối phương. Tiếp theo gã sử chiêu "Trí Thâm bạt liễu". Lúc gã đảo lộn người đi, thân pháp lúng túng, đầu ngón chân móc vào màn làm cho rớt xuống đầu hai người, coi thảm hại quá. Giả tử Hồng giáo chủ hiện diện đương trường, chắc lão phải tức đến uất người. Tuy thủ pháp Vi Tiểu Bảo sử dụng không đúng cách nhưng Thái Hậu vẫn bị kiềm chế, vì diễn biến xảy ra quá đột ngột, bà không kịp tiên liệu, phòng ngừa. Công chúa cười ha hả, reo lên:

- Tiểu Quế Tử! Người không được vô lễ, mau mau buông Thái Hậu ra!

Vi Tiểu Bảo giơ chân phải lên, thò tay rút lưỡi trủy thủ ra, chĩa vào lưng Thái Hậu rồi người gã mới từ trên cổ bà tụt xuống. Đột nhiên nghe đánh cạch một cái, một vật từ trên người Vi Tiểu Bảo rơi ra, rớt xuống. Thái Hậu vừa trông thấy vội áp ứng hỏi:

- Cái này.. cái này .. ở.. đâu.. ra..?

Vì Tiểu Bảo chợt động tâm cơ. Gã nhớ lại vụ Thái Hậu đã ngấm ngấm câu kết với bọn người Thần Long giáo là mục Liễu Yên và tên cung nữ giả Tống Minh Nghĩa. Gã tự nhủ:

- Không chừng ta có thể dùng tám Ngũ Long lệnh này bắt mục phải hàng phục.

Gã nghĩ vậy liền lớn tiếng quát:

- Còn cái này cái nọ gì nữa. Đây là Ngũ Long lệnh của bản giáo, chẳng lẽ ngươi không biết hay sao? Quân này to gan thật!

Thái Hậu toàn thân run cầm cập đáp:

- Dạ..dạ..

Vì Tiểu Bảo nghe giọng lưỡn cùn kính, sợ hãi của Thái Hậu thì trong lòng rất khoan khoái, đồng dạc nói:

- Thấy Ngũ Long lệnh cũng như thấy Giáo chủ giảng lâm, mục đã biết chưa? Hồng giáo chủ tiên phúc vô cùng, thọ ngang Thượng đế.

Thái Hậu cất tiếng run run hô theo:

- Hồng giáo chủ tiên phúc vô cùng, thọ ngang Thượng đế.

Bà cúi xuống lượm Ngũ Long lệnh nâng cao lên trên đỉnh đầu. Vì Tiểu Bảo đón lấy hỏi:

- Ngươi có nghe theo hiệu lệnh của ta không?

Thái Hậu đáp:

- Dạ.. da. Thuộc hạ kính cẩn vâng lời dạy bảo.

Đến bây giờ Vì Tiểu Bảo mới thở phào nhẹ nhõm. Gã buông dao trủy thủ ra ngồi xuống mép giường.

Thái Hậu nhìn công chúa nói:

- Ngươi hãy ra ngoài kia và không được mõi hờ rãnh lạnh. Nếu ngươi không biết giữ mồm giữ miệng thì ta giết ngươi đó.

Công chúa kinh hãi đáp:

- Hài nhi xin tuân lời Mẫu Hậu.

Nàng nhìn Vì Tiểu Bảo đầy hoài nghi hỏi lại:

- Phải chăng đây là thánh chỉ của Hoàng đế ca ca?

Vua Khang Hy ngày một lớn tuổi. Uy quyền ngày một trọng đại. Bọn thái giám, cung nữ cùng ngự tiền thị vệ khi nói đến Hoàng Thượng cũng ngày một

kinh sợ. Công chúa đã biết mẫu hậu đối với Hoàng đế ca ca có phần uly kỳ. Thái Hậu nghe nàng nói vậy liền đáp:

- Đúng rồi! Gã là kẻ thân tín của Hoàng Thượng có việc khả yếu muốn nói chuyện với ta. Vậy người không được tiết lộ. Cả khi người đứng trước mặt Hoàng Thượng cũng không được nói để gã khỏi tức giận. Công chúa nói:

- Phải rồi! Phải rồi! Khi nào hài nhi lại ngu dại đến thế?

Nàng nói xong ra khỏi phòng, xoay tay đóng cửa lại. Thái Hậu cùng Vi Tiểu Bảo đứng đối diện nhau mà cả hai người trong lòng đều uly kỳ. Sau một lúc Hoàng hậu cất tiếng hỏi:

- Nơi đây tai vách mạch rừng, không tiện nói chuyện, xin mời đến cung Từ Ninh được chăng?

Thái Hậu đã phải dùng đến chữ “xin mời” để tỏ ra có ý thương lượng chứ không dám thiện tiện, chủ trương. Vi Tiểu Bảo nghe nói lại càng vững dạ, nhưng gã nghĩ thầm:

Mụ điểm này lòng dạ hiểm sâu, thủ đoạn độc ác. Biết đâu mụ chẳng lừa mình đến cung Từ Ninh để gia hại. Khi nào lão gia lại mắc phải quỷ kế của mụ.

Gã liền gật đầu, hạ thấp giọng đáp:

- Bản toà là tân Bạch Long sứ vâng mệnh giáo chủ chấp chương Ngũ Long lệnh đến đây thi hành sứ mạng.

Thái Hậu nghe câu này liền sinh lòng kính sợ. Bà khom lưng nói:

- Thuộc hạ xin tham kiến Bạch Long Sứ.

Vi Tiểu Bảo nghĩ tới Thái Hậu đã cấu kết với bọn thuộc hạ ở Hắc Long Môn thì nhất định tôn kính Hồng giáo chủ đến cực điểm. Ngũ Long Lệnh này chắc có đủ hiệu lực để trấn áp bà. Nhưng gã không bao giờ lại ngờ tới Thái Hậu lại cũng là một tên đồ đệ của Thần Long giáo, vì lẽ địa vị tôn cao của bà, bất cứ muốn điều gì trong thiên hạ cũng làm được thì sao còn gia nhập Thần Long giáo để chịu sự sai khiến của kẻ khác? Nhất là địa vị của Thái Hậu ở bản giáo lại thấp kém hơn gã rất nhiều. Đó là một điều gã không sao đoán được.

Vi Tiểu Bảo thấy Thái Hậu kính cẩn thì lễ không khỏi ngơ ngác, luống cuống, chẳng biết đối đáp thế nào. Thái Hậu thấy gã lảng lạng, không nói gì lại cho rằng gã nhớ tới mối cừ hận ngày trước, bà rất kính sợ, khẽ nói:

- Trước kia thuộc hạ chưa hiểu thân thế tôn sứ thành ra gây nên tội lỗi. Thuộc hạ rất lấy làm khiếp sợ, mong rằng tôn sứ đại lượng bao dung.

Tuy miệng bà nói vậy nhưng thấy Vi Tiểu Bảo còn bé nhỏ mà đã ở ngôi cao trong bản giáo, không khỏi nảy lòng nghi ngờ, tự nhủ:

- Không chừng thằng lỏi này đã giả mạo. Vậy ta phải giết gã đi để bịt miệng.

Bà lại nghĩ tiếp:

- Dù gã có đúng là Bạch Long Sứ đi nữa thì cũng cứ nên giết gã đi, người trong bản giáo chẳng một ai hay. Gã có một mối thâm cừu, đại hận với ta. Nếu để gã sống cũng là hậu hoạn vô cùng!

Bà đã động sát khí, trong lòng không tự chủ được, bất giác khoé mắt lộ ra những tia ác độc. Vi Tiểu Bảo ngó thấy giạt mình nghĩ thầm:

- Nguy rồi! Mụ điểm già này định bụng giết ta đây.

Gã liền hạ thấp giọng xuống hỏi:

- Vừa rồi bản sứ ra chiêu “cầm nã”. Thái Hậu có biết ai đã truyền thụ cho bản sứ không?

Thái Hậu giạt mình kinh hãi nhớ lại thủ pháp vừa rồi của Vi Tiểu Bảo kỳ bí khôn lường. Gã mới ra một chiêu đã kiếm chế được bà, bà tin ngay là thủ đoạn của giáo chủ. Bà cất tiếng run run hỏi lại:

- Phải chăng..phải chăng chính giáo chủ đã thân hành truyền cho tôn sứ?

Vi Tiểu Bảo cười đáp:

- Hồng giáo chủ đã truyền cho bản sứ ba chục chiêu sát thủ. Hồng phu nhân lại truyền thêm cho ba chục chiêu cầm nã. Dem so sánh thì dĩ nhiên thủ pháp của giáo chủ lợi hại hơn nhiều. Có điều khi dùng tới chiêu số của lão nhân gia thì phải giết người. Bản sứ không muốn giết Thái Hậu nên chỉ sử dụng chiêu “Phi yến hồi tường”.

Gã lành nghề nói khoác mà lại không phải đóng thuế nên tăng gia chiêu số lên mười lần. Thái Hậu không nghi ngờ gì nữa. Bà biết Hồng phu nhân thường sử dụng những chiêu số lấy danh tự mỹ nhân đời xưa để đặt tên. Bây giờ bà nghe gã nói rất phù hợp không khỏi sợ hãi, khắp mình toát mồ hôi lạnh ngắt, bụng bảo dạ:

- May mà gã chỉ dùng chiêu số của Hồng phu nhân để đối phó với ta. Nếu gã thi triển chiêu số của giáo chủ thì ta đã mất mạng rồi.

Lúc này Thái Hậu không dám có ý gia hại gã nữa, liền kính cẩn nói:

- Đa tạ tôn sứ có lòng khoan nhân không sát hại thuộc hạ.

Vi Tiểu Bảo đắc ý nhơn nhơn đáp:

- Bản sứ mà không móc tròng Thái Hậu ra cũng là nhẹ đòn mấy phần so với chiêu thức chính đáng của phu nhân truyền thụ.

Gã nói câu này không phải giả dối. Giả tử vừa rồi mà gã không ury thủ, ury vĩ thì có thể móc mắt Thái Hậu ra. Gã không dám làm thế vì sợ Thái Hậu bị trọng thương nổi hung tất dùng toàn lực phản kích thì gã khôn toàn tính mạng. Thái Hậu cũng đã biết giáo chủ cùng phu nhân không ra tay thì thôi, một khi hai nhân vật này đã động thủ là địch nhân chẳng chết cũng bị trọng thương, không bao giờ để cho người ta bình yên rút lui. Thái Hậu càng nghĩ càng rùng rợn, liền nói:

- Đa tạ tôn sư đã có lượng bao dung. Thuộc hạ cảm kích vô ngàn. Ôn đức này thuộc hạ chẳng bao giờ dám quên, tất có ngày tìm cách báo đền.

Vi Tiểu Bảo từ trước tới nay sợ Thái Hậu như chuột sợ mèo. Lúc ban đầu gã thấy Thái Hậu bước vào phòng, không sao kiềm chế được cơn khủng khiếp, toàn thân run lên bần bật. Ngờ đâu bây giờ gã kiềm chế được bà mà còn khiến cho bà khép nép thần phục. Trong lòng gã rất lấy làm đắc ý, nỗi hân hoan không bút nào tả xiết. Vi Tiểu Bảo ngồi vắt chân chữ ngũ lắc lư mấy cái khẽ nói:

- Chuyến này bản sứ lai kinh có Ban đầu đà và Lục cao Hiên đi theo.

Thái Hậu ngoài miệng vâng dạ, trong bụng nghĩ thầm:

- Ban đầu đà và Lục cao Hiên là hai tay cao thủ trong bản giáo đi hộ vệ gã, vừa rồi may mà mình chưa có hành động lỗ mãng. Nếu mình giết gã thì sau này giáo chủ sẽ mở cuộc điều tra, lập tức hai tên kia tìm vào đây là mình chỉ còn con đường chết.

Bà ngó thấy trên mặt Vi Tiểu Bảo còn lưu lại vết ngón tay vì bà vừa đánh gã hai cái tát, bất giác bà sợ hãi cất giọng run run nói:

- Những hành động vừa qua của thuộc hạ đều tội đáng muôn thác. Tôn sư là bậc đại nhân lượng cả bao dung tất được hưởng phúc lớn về sau.

Vi Tiểu Bảo tủm tủm cười nói:

- Hắc Long Sứ là Trương Đạm Nguyệt làm việc bất lực khiến cho giáo chủ cùng phu nhân vô cùng bất mãn. Bây giờ bản sứ phải phụ trách phần lấy kinh sách.

Thái Hậu toàn thân run bần bật nói:

- Dạ dạ!

Bà nghĩ tới mấy bộ kinh sách lấy được rồi lại bị để mất, trong lòng lúc nào cũng canh cánh lo âu. Bây giờ thấy Vi Tiểu Bảo nhắc tới lại càng bở vía, cất giọng run run nói:

- Câu chuyện này khá dài. Xin tôn sư dời gót qua cung Từ Ninh để thuộc hạ tường trình.

Vi Tiểu Bảo gật đầu đáp:

- Được.

Gã tự nhủ:

Trong vụ kinh sách ta còn nhiều chỗ chưa hiểu rõ. Nhân dịp này ta nên hỏi tra cho biết.

Thái Hậu xoay mình rút then mở cửa phòng. Vi Tiểu Bảo đứng lên đi theo. Thái Hậu mở cửa rồi đứng né sang một bên nhường lối cho gã đi trước. Vi Tiểu Bảo liền lớn tiếng hô:

- Đại giá của Thái Hậu ra về.

Thái Hậu khẽ nói:

- Thuộc hạ xin lỗi.

Đoạn bà ra khỏi phòng, Vi Tiểu Bảo theo sau. Hai người về đến cung Từ Ninh, Thái Hậu dẫn Vi Tiểu Bảo vào phòng ngủ. Bà bảo bọn cung nữ ra hết cả ngoài rồi đóng cửa lại. Thái Hậu đích thân rót một chén sâm thang, hai tay bưng dâng cho Vi Tiểu Bảo. Vi Tiểu Bảo đón lấy chén sâm vừa uống vừa nghĩ bụng:

- Bữa nay ta thật oai vệ chẳng kém gì Thuận Trị Lão Hoàng đế ngày trước. Đến Tiểu Hoàng đế cũng chẳng bao giờ được Thái Hậu đối đãi kính cẩn đến thế này.

Gã nghĩ vậy trong lòng rất khoan khoái. Thái Hậu lại mở rương lấy cái hộp gấm. Trong hộp đựng hai chiếc bình ngọc. Bà cầm bình giờ lên nói:

- Khải bẩm tôn sứ! Trước kia thuộc hạ không biết đã hạ độc vào người tôn sứ, nay xin dâng thuốc giải ở trong bình màu lục, còn trong bình màu đỏ đựng hai chục viên Tuyết sâm ngọc thiểm hoàn là đồ lễ cống của Cao ly. Thuốc này quý vô cùng! Ai uống vào chẳng những thân thể cường kiện mà còn chống được bách độc. Nhờ tôn sứ chuyển trình lên lên giáo chủ mười viên, còn mười viên kính biểu tôn sứ gọi là.. tỏ chút lòng hành của thuộc hạ.

Vi Tiểu Bảo cười khanh khách đáp:

- Đa tạ Thái Hậu. Có điều bản sứ chưa hiểu thuốc hoàn này có xung kích gì với Độc long dịch cân hoàn hay không?

Thái Hậu đáp:

- Không công kích chi hết. Cung hỷ tôn sứ đã được giáo chủ ân ban Độc long dịch cân hoàn. Thuộc hạ không hiểu.. giáo chủ có gửi thuốc giải năm nay đến cho thuộc hạ không?

Vi Tiểu Bảo sững sốt hỏi lại:

- Thuốc giải năm nay ư?

Rồi gã tỉnh ngộ hiểu ngay Thái Hậu cũng uống Độc long dịch cân hoàn rồi và mỗi năm giáo chủ lại ban phát thuốc giải một lần nhưng không trị tuyệt nọc mà phải mỗi năm uống một lần để ngăn ngừa chất độc phát tác. Nếu không thế thì Thái Hậu ở chốn Hoàng cung, cao thủ thị vệ đông như kiến, bản lĩnh giáo chủ có cao cường đến đâu cũng không thể kiềm chế được bà.

Gã cười nói tiếp:

- Bản sứ cũng như Thái Hậu đều uống Độc long hoàn, chẳng khi nào giáo chủ lại gửi thuốc giải cho bản sứ đem đi.

Thái Hậu nói:

- Dạ dạ! Tôn sứ nói rất phải! Có điều tôn sứ được giáo chủ sủng ái, thuộc hạ bì thế nào được?

Vì Tiểu Bảo bụng bảo dạ:

- Xem chừng mục sợ quá rồi. Ta phải an ủi mục mấy câu mới được.

Nghĩ rồi gã liền nói:

- Giáo chủ cùng phu nhân đã bảo chỉ cần Thái Hậu dốc dạ trung thành, cố gắng hành động là hai vị lão nhân gia sẽ trọng đãi. Thái Hậu đừng lo gì hết.

Thái Hậu cả mừng đáp:

- Giáo chủ ơn nặng tày non. Thuộc hạ muôn thác không đủ báo đền. Giáo chủ tiên phúc lâu dài, thọ ngang Thượng đế!

Vì Tiểu Bảo tự hỏi:

- Trước mục làm Hoàng Hậu, nay làm Hoàng Thái Hậu, ngoài Hoàng đế, mục là người thứ nhất trong thiên hạ. Thần Long giáo chủ dù lợi hại đến đâu cũng chẳng thể bì với mục được. Sao mục lại còn gia nhập giáo phái này để phải nghe lệnh của giáo chủ? Như vậy há chẳng ngu ngốc, dê hèn lắm sao? Phải rồi! Cả mục lẫn công chúa đều là hạng dê hèn ngu ngốc, con cũng như mẹ nên mới lấy chuyện đánh người làm trò tiêu khiển.

Gã còn nhỏ tuổi, dù thông minh đến đâu thì sự hiểu biết việc đời cũng chưa là mấy, đoán thế nào nổi những chuyện ngoắt ngoéo bên trong? Thái Hậu không thấy gã nói gì, trong lòng bà rất thắc mắc, nghĩ bụng:

- Câu chuyện kinh sách mình để gã hỏi tới khó bề giải thích, chỉ bằng ta tự nói trước ra là hơn.

Bà liền hỏi:

- Ba bộ kinh sách thuộc hạ đã giao cho Tống Minh Nghĩa và Liễu Yên đem về trình giáo chủ, chắc lão nhân gia đã nhận được rồi?

Vi Tiểu Bảo sững sốt tự hỏi:

- Giả cung nữ là Tống Minh Nghĩa đã bị Đào cô cô hạ sát, còn Liễu Yên chết về tay ta. Làm gì có kinh sách đem về trình giáo chủ?

Hoà mình vào thế giới võ hiệp www.VietKiem.com - Thư Viện Trường Thiên Tiểu Thuyết Võ Hiệp Kỳ Tình Online:

- Tính đến 01/01/2001, trên 100 bộ truyện kiếm hiệp hoàn tất và đang tiếp tục đưa nhiều bộ mới

- Các bài bình luận về nhân vật, tác giả, tác phẩm kiếm hiệp

- Free life time 6 MB email account you@vietkiem.com

- Chat & bàn luận cùng các bằng hữu khắp nơi có cùng sở thích trên forums, chatroom.

- Tranh ảnh phim kiếm hiệp

- Mailling list nhận tin tức kiếm hiệp mới

- Truyện dã sử võ hiệp, truyền thuyết,...

- Sách dạy tự luyện võ công.

-

All 3 address in 1:

<http://hello.to/kimdung> , <http://come.to/kimdung> , <http://VietKiem.com>